

vere den højere uddannede til opgaver, der gør en sådan nødvendig.

### 11. Baglandet.

Den amtshige arbejdsmedicinske service skal have faglig og organisatorisk støtte såvel på amtsligt som på centralt plan. Organisationsudvalgets forslag om en nærmere faglig tilknytning til embedslægeinstitutionen er i overensstemmelse med arbejdsmiljøgruppens synspunkter.

Den faglige støtte skal bestå i arbejdsmedicinsk service med forskellig udbygningsgrad i samtlige amter. I de amter, hvor der findes universiteter eller universitetscentre, vil det være naturligt at etablere klinikker i tilknytning til de stærkest udspecialiserede (universitets) sygehuse. Da en væsentlig del af de arbejdsmedicinske problemer rækker langt ind i socialpsykologiske og organisations-sociologiske områder, bør disse klinikker udstyres med socialpsykologisk og organisations-sociologisk kompetence. I de øvrige amter vil man kunne nøjes med at lægge servicen i tilknytning til en af sygehusvæsenets specialiserede enheder.

Endvidere finder arbejdsmiljøgruppen det nødvendigt, at der opbygges et arbejdsmiljøinstitut (jfr. det arbejdsmedicinske institut, som omtales i lovforslaget) til at varetage den nødvendige forskning inden for arbejdsmiljøet.

Arbejdsmiljøgruppen vil endvidere finde det rimeligt, at arbejdsmiljøfonden, i det omfang det har mulighed herfor, knyttes an til et sådant forskningsarbejde.

### 12. Udbygningstakten.

Arbejdsmiljøgruppen finder ikke, at det er rimeligt, at begyndelsen alene skal gøres i de store virksomheder. Det er fuldt så vigtigt at komme i gang og indhøste erfaringer med en ordning i de mindre og i denne henseende ofte langt mere problemfyldte virksomheder.

Udbygningen af en bedriftssundhedstjeneste bør ske som led i en samlet plan for arbejdsmiljøets forskellige institutioner — sikkerhedsarbejdet på virksomheden, arbejdstilsynet, arbejdsformidlingen og arbejdsmiljøets institutter.

I denne samlede plan må naturligvis også indgå hele finansieringen, og der henvises til

det foran anførte om, at finansieringen må gå over en fælles kasse, der bygger på, at virksomhederne betaler efter bestemte takster. Dette er forudsætningen for en afbalanceret udbygning og bl. a. for, at også de mindre virksomheder i tilstrækkelig grad kan komme med ind i billedet.

På længere sigt må man ud fra de synspunkter, der er fremført i tidligere rapporter fra arbejdsmiljøgruppen, tænke sig denne afgift, der her er tale om, indbygget i den mere omfattende forebyggende arbejdsmiljøafgift, jfr. at denne forudsættes differentieret efter virksomhedernes belastning af arbejdsmiljøet.

Udbygningen kan tilrettelægges på følgende måde:

1. Der startes med nogle forsøg i forskellige virksomhedstyper og -størrelser og efter forskellige modeller. Forsøgene skal være reelle forsøg, således at forstå, at man fastslår, hvad man vil nå, hvordan man vil måle, hvad man opnåede, og hvilket tidsskema der skal gås frem efter under forsøget.
2. Blandt andet på grundlag af forsøgene, et overblik over behovet og de tilgængelige ressourcer — grunduddannelses- og efteruddannelseskapaletet — må der lægges et tidsskema. Dette skema må både tage hensyn til en fastlagt udbygning — der i praksis nok bliver den, der får talmæssig betydning — og frivillige ordninger.

Den fastlagte ordning må — i modsætning til flere udenlandske ordninger — først og fremmest sigte mod de arbejdspladser, hvor forholdene er dårligst. Dette kan nås dels ved at inddrage visse brancher og/eller typer af arbejde, der har særlige behov — her kan arbejdsmiljøundersøgelsen og andre undersøgelser være til nytte — dels ved at supplere med kontrollens bedømmelse af den enkelte virksomheds behov.

3. Det endelige mål skal lægges fast: at der til alle arbejdsmiljøets problemer skal kunne skaffes hurtig sagkyndig og helst også lokal bistand af såvel sundhedsmæssig som teknisk art. Heri ligger bl. a., at der vil blive brug for et bredere spektrum af sagkyndige i et antal, der bl. a. kommer til at variere med, hvilken